

ԱԴԲ
ազգային
դպրոց

<< Ա Յ Բ >>
Գ Ր Ա Կ Ա Ն
Տ Ա Ր Ե Գ Ի Ր Ք

2020-2021 ուստարի

Գ Ր Ա Ց Ա Ն Կ

POEMS

- Մաքքինլի- Ու գալիս է պահ
- Անանուն- HAPPINESS DOESN`T ONLY LIVE IN THE PAST
- Lana the crane
- Լիանա Պողոսյան - Ձմեռ

STORIES

- SYNERGY
 - MarGHuk - Մտորումներ
 - Հիեանա
-

POEMS

Այբ

ազգային
դպրոց

ՈՒ ԳԱԼԻՍ Է ՊԱՀ

Ու գալիս է պահ, որ ամեն ինչ մեկ է դառնում...

Ամեն ինչը տեղավորվում մեկի մեջ,

Ամեն բան կապվում այդ մեկի հետ:

Նայում ես իր նկարներին,

Նկարներով ես քնում,

Նկարներով՝ արթնանում:

Ամեն վարկյան նրա մասին մտածում

Ամեն մի պահ առանց նրա քեզ մի տեսակ չես զգում

Չես զգում, թե ինչ է լինում,

Որովհետև դու այդ պահին միայն նրա և նրա մասին ես
մտածում:

Հիմնականում սեր են կոչում,

Բայց սա չունի անվանում...

Չի կարելի տալ անվանում այն մի բանին,
Որը չունի սահմանում:
Մի բան, եթե ունի անուն, ապա ունի և սահմանում.
Ո՞րն է արդյոք սահմանումն այդ սեր բառի...
Ոչ ոք երբեք չի իմացել,
Ոչ ոք երբեք չի հասկացել:
Հնարավոր հասկանալ այն, ինչը միայն զգացմունք չէ...
Դա վեհ է ամեն ամեն ինչից,
Վեհ է մարդկային մեր ուղեղից:
Եթե ունի դա սահմանում, ասացեք ինձ խնդրում եմ ձեզ:
Որ բացատրեմ, թե ինչ եմ ես զգում հիմա և ամեն պահ...
Ի՞նչ եմ զգում ես քնելիս,
Ի՞նչ եմ զգում ` արթնանալիս,
Ի՞նչ եմ զգում ընդհանրապես ես շնչելիս...
Տեսնու՞մ եք, դուք չեք կարող բացատրել,
Որովհետև սերը վեհ է ձեր ուղեղից . . .

Մաքքիլի

HAPPINESS DOESN'T ONLY LIVE IN THE PAST

Have you ever noticed mankind talking about

All good moments in their lives only in the past?

Nobody appreciates the present times, no doubt.

When will all of us perceive that now is good, at last?

Have you ever wondered why you cannot relish

The current moment, all what is occurring right now?

And all we usually do instead is making another wish.

But your greedy ego still longs to find more pleasure. But how?

When the winter comes, we wait for
summer.

The bassist wants to be a drummer.

A girl regrets not being a boy.

With all what we have we`re ought
to feel joy.

ԲԱՑԱՏՐԱԳԻՐ

Այս փոքրիկ խոհական բանաստեղծական տողերն անշնորհակալ, վատատես մարդու մասին են, ով իր կյանքի ուրախ պահերը տեսնում է միայն անցյալում, այն էլ՝ անցած-գնացած ժամանակների դրականության ուշացված գիտակցումով: Շատերի համար ներկան ահավոր դաժան է, ու քչերն են հասկանում՝ չնայած ամեն, ամեն-ինչին, կյանքը հրաշք է, իսկ ներկա ժամանակները կարող էին շատ ավելի վատը լինել: Նրանք ուզգակի չեն կարողանում ապրել ներկայով, որովհետև առանձ այդ էլ տանջվում են, դրա համար էլ իրենց վառ հիշողությունների տաքուկ գիրկն են գցում, կառչած մնում լուսավոր անցյալից՝ այդպես էլ կյանքի ներկա պահերը չգնահատելով ու չվայելելով: Մեզ թվում է՝ ճակատագիրը «թարս» է, հավերժ հակառակվում է մեր ուզածին, ինչն էլ դրդում է մեզ քաղցած հայացքով ու սրած ատամներով անընդհատ զբաղվել հաճելի լիցքերի և հոգեբանական հանգրվանի անվերջանալի փնտրտուքներով: Իսկ այդ հավերժ փնտրվող ցանկությունները հաճախ ուղղակի թաքնված են լինում ուղիղ մեր քթի տակ, մեր աչքերի առջև:

LANA THE CRANE

Oh, please, let me tell you a pretty saga.
It's all about my lovely soul mate, Lana.
Her hair is the cutest, and her style is unique.
She's sweet and has a pink blush on her cheek.

When I meet her, I think she's a little princess.
"I can't believe you really call me that",-she says.
She's just like Exupery's "Little Prince", but female
With her holiday trousers and a little pony-tail.

On the first day we met, I learned you liked cranes.
They fall in love once, then no one complains.
Soon you'll become a kind, faithful wife,
Because the crane remains loyal for the rest of its life,

Oh, Lana the crane, my killer of every bane,
You look so much like a little bird from Ukraine.
Such a picturesque lane, an emotional bain
Is every tiny piece of your interesting brain.

The Ukrainian girls are the most beautiful, they say.
I have told you once already that you looked much like
one.

Just don't you ever change, dear, your aura must stay
And always keep warming my day like the summer sun.

Բ Ա Ց Ա Տ Ր Ա Գ Ի Ր

Բանաստեղծական տողերը նվիրված են լավագույն ընկերուհիներիցս մեկին՝
Լանային, ով շատ հետաքրքիր ոճ ունեցող զիլ, կարմրաթուշ ու քաղցր աղջնակ է՝
փափուկ ալիքաձև մազերով և վինտաժային լայն շավվարով, կարծես Էքզյուպերու
«Փոքրիկ իշխանի» աղջիկ տարբերակը լինի: Երբ առաջին անգամ հանդիպեցինք,
Լանան ասաց՝ իր սիրած կենդանին կռունկն է, ու ավելացրեց՝ կռունկները միայն
մեկ անգամ են սիրահարվում: Այտեղից էլ ինձ համար պարզ դարձավ նրա
հավատարիմ կերպարը, քանի որ անձամբ կարծում եմ, յուրաքանչյուրիս սիրած
կենդանիներն արտացոլում են մեր էությունը: Խոստովանեմ՝ արտաքինից հայի
այնքան էլ նման չէ, ավելի շատ ուկրաինուհու, իսկ ուկրաինուհիներն աշխարհի
ամենագեղեցիկ կանանցից են համարվում: Արդեն հասկացաք, թե ինչ էի ուզում
ասել. . . Լանայի բնավորության այս բոլոր առանձնահատկությունների

միասնությունն էլ հենց դպրոցական մռայլ օրերիս ամառային ժպտերես ու պայծառ
արևն էր, որ ընկերաբար ջերմացնում էր զբաղված առօրյաս իր տաք ու հարազատ
շողերով:

ԶՄԵՌ

Սպիտակ թևերով
Թեթև թիթեռներ,
Դանդաղ իջնում են օրորվելով,
Պատում լեռներ, դաշտեր ու ձորեր,
Իրենց քնքշությամբ նոր
շունչ պարգևում:
Ճերմակում է շուրջբոլորն արագ
Եվ կարծես դառնում մի հեքիաթ,
Նորից ու նորից փարվում են իրար
Մի փոքրիկ թիթեռ ու մի հսկա ծառ...

CG Լիանա Պողոսյան

STORIES

ԱԿԲ
ազգային
դպրոց

SYNERGY

Late winter. 6:30 o'clock in the morning. Huddled in your black coat and freezing to death, you hopelessly walk to the bus station. You also assume that the weather decided to treat you bad today too, just as it always does in winter. How infuriating! It seems like the wind does its best to make your bones crack from the cold, and the rain makes a great effort to pour so hard that your umbrella soon covers with multiple holes. The sky deliberately stays as dark as possible to hinder your confident and fast movement.

You finally reach the bus station already exhausted. It is wholly empty. There is no one around you. Complete loneliness... So enjoyable... But you understand that you cannot waste time on relishing the romantic silence around you, so you pull a pretty little notebook out of your pocket and start to revise your literature homework for once more. You are a good student after all and you do not want any fresh information to be forgotten. The wind blows harder, the rain pours stronger, and your copybook gets completely wet. The colorful palette of your notes becomes a magical tiny lake sprawling through the pages. A very familiar noise disturbs your ears. It is the school bus, which is ready to pick you up and take to school. You sadly stare at the driver. The door lazily opens in front of you and sleepily invites you inside. As you enter the bus, you once more realize that your mood for today is fully ruined...Again.

You find your sit in the back of the bus and imagine you are still sleeping and very far away from where you are now. But it does not help you to relax at all, because all you can think of and even dream of relates to the sleepless night you spent to do all the work perfectly, just to avoid a painful disappointment of your own knowledge during module tests. Suddenly, you kind of wake up, but you were not sleeping, just up in clouds. You discover the same notebook in

front of you and recall that you must do some revision. Long story short, you arrive to the school and fastly walk to your classroom. You want to open the door, but you are aware of what anticipates you inside. A fast movement of your hand, and you're inside and what you see. Yes, of course, thousands of people waiting for you to ask thousands of questions. Why so many? You start to experience vertigo. It feels like all what your tired eyes can see goes around you and mixes into a big student soup, flavored with paper, pencils, pens, markers and other types of stationary.

What can you do? Answer the questions and explain them everything they misconstrued while doing homework at home. You take a marker, approach the whiteboard, check if the marker writes and turn around to hear what they are asking. This is your everyday job, which you do every morning at your school, but it does not mean it is hateful. Nothing like that. You really love it, and besides providing help to your best friends, the teaching you do helps you to revise different topics and get well prepared for the classes. This is a repeating and an endless cycle for you, but one day it all goes wrong. One simple day you return from school and instantly start to study for the tests you have the next day. You usually go to sleep when you arrive home, but today you are afraid you won't manage to do it before 12:00 pm, when your mother tells you to go to bed. The letters of the sentences fly apart and start to dance right on the pages of the chemistry book.

Your eyes open. It is bright and sunny in your room, just like in the morning. You feel worried. Your hand rapidly grabs your phone, and you see that it is actually 9:00 am, and you are long late. A few minutes later you desperately run to the bus station and take a taxi. "Thank god I have two PE lessons before other classes begin",-you think and feel a little relieved. You arrive when the two PE lessons were over and the thirty minutes of breakfast have just started. You meet with your PE teacher and apologize for yours absence. Then you enter your classroom and see everybody reading something. You looked at the blackboard and see the inscription, which said that there will be a chemistry module test.

Of course, a test! How could you forget about that? But wait a minute, you haven't even studied for it. You accidentally dropped off last night and did do anything. You experience a silent panic attack, which leaves a strange impression that you have gone absolutely crazy. Your face has a mortified expression. This is the end of... You do not know what, but something in yourself just stopped beating. Oh yeah, it was your heart, and then you lost consciousness.

Your best friends wake you up and each one of them comes to hug you. You somehow stand up and sit on your table. You feel that you cannot remember anything. A sense of complete emptiness in your head makes you feel unable to do anything in this world. Just then the girls take their copybooks and papers out of their bags and start helping you to get ready for the test. Each one repeats your old sentences word by word, which you said when you explained them chemistry. The building blocks of your knowledge of chemistry return and form a huge city with each sentence the girls say. Eventually, you recalled everything and gained confidence. You hear the hills of the teacher knocking on the flour, and you return to your sit. You turn around, wink at your friends, whisper a thank you and close your eyes. When you open them, the worksheet is already on your table. You start to write and do not even notice how fast it goes! The time is over, and you handle your test to your teacher.

A few days later you get the results and you are absolutely pleased. 96 points! When you say this out loud, everybody turns to you and fastly approaches you to celebrate it together. You are surrounded with a huge crowd of laughing girls. You gently smile, look around and thank each one of your friends for being near you in a difficult situation. When you are home, you sit down on your old and lovely chair and start seriously thinking about perceiving everything too dramatically. You finally decide to get rid of extra anxiety and live a happier life. "Thank you, girls. If you were not near,

EXPLANATORY NOTE

I usually help my friends with homework or to understand a specific lesson better, which is the topic I decided to choose for my story. It represents half a reality, half an imaginary autobiography, which contains lots of overstatement, so do not get tricked of it. This kind of situations can happen to every good high school student. Here I wanted to emphasize the importance of synergy in education, because sometimes we really need companions to overcome little and big problems in our lives. This is what my story is about.

Մ Տ Ո Ր Ո Ւ Մ Ն Ե Ր

MarGHuk

Աշուն... Անձրև... Երեկո...

Լսվեց թեյնիկի զրնգուն ձայնը, Անին շտապեց խոհանոց՝ պատրաստելու իր սիրելի խոտաբույսերով թեյը: Այս պահին միայն դա կարող է սթափեցնել աղջկան: Վերցնելով թեյի տաք բաժակը, պահարանից հանելով ծածկոցը՝ տեղավորվում է պատուհանի մոտ, որտեղ իրեն է սպասում իր անավարտ գիրքը: Մերթ նայելով գրքի անվերջ թվացող տողերին, մերթ պատուհանին զարկող անձրևի կաթիլների պարին՝ փորձում էր ցրել իր բացասական մտքերը: Մտածելով, որ գիրքը կարող է սպասել՝ վերցրեց մի թերթ և սկսեց շարադրել իր մտքերը:

... Այս կյանքում ծնվում և մահանում ենք մեր կամքից անկախ: Պետք է արժանապատիվ ապրել այս կյանքը: Արժանապատիվ ապրելով՝ մեծ ժառանգություն թողնել մեր զավակներին: Այս կյանքում նա է անմահ, ով արժանի հետնորդ է դաստիարակել՝ իր գործը շարունակելու համար: Չէ՞ որ մարդն իր գործով է անմահ: Չեմ ցանկանա, որ այս աշունը երբևէ կրկնվի: Հիմա պատերազմ է, իսկ պատերազմը անչափ կեղտոտ խաղ է: Հնարավոր չէ ավարտել այդ խաղն առանց կորստի ու ցավի: Պետք է ժպտալ՝ ուժ տալով մյուսներին: Անտեսելով իրենց ավիրածն ու կործանածը՝ պետք է ստեղծել և շենացնել:

Պետք է կարողանալ հիանալ և լիանալ ունեցածով, շատերը կարող են դժգոհել: Եվ վերջապես պետք է ապրել հանուն հայրենիքի: Ոչ, շատերը չեն կարող մահանալ հանուն հայրենիքի: Բայց խոսքի ուժը զորավոր է, ուստի՝ ապրե՛նք հանուն հայրենիքի: Զավակ կորցրած ծնողի սրտում դատարկություն է տիրում: Սակայն նա, մոռանալով իր ցավը, շարունակում է աղոթել և ապրել հանուն իր ազգի հերոս զավակների թափած արյունի: Մենք պարտական ենք մեր ազգի ծնողներին: Բայց նախևառաջ մենք պարտական ենք մեր կյանքով սահմանին կանգնած զինվորին ու բժշկին: Զինվորը, մոռանալով իր կորցրած ընկերոջ ցավը, շարունակում է արիաբար կռվել: Նա առանց երկմտելու պատրաստ է զոհել իրեն հանուն իր հայրենիքի: Բժիշկը, թողնելով իր տաք ու ապահով անկյունը, ճանապարհվում է սահման՝ օգնելու մեզ իրենց կյանքի գնով պաշտպանող զինվորին: Իսկ զավակ կորցրած մորը չես կարող ասել, որ հողն իր զավակի կյանքից թանկ է: Մենք էլ նույնպես ծառայում ենք մեր հայրենիքին՝ զարգացնելով տնտեսությունը, կրթությունը, բանակը, սակայն ոչ մեր կյանքի գնով: Տեսնելով այս ամենը պետք չէ դաստիարակել այնպիսի զավակներ, ովքեր վաղը կլքեն իրենց հայրենիքը՝ ուրանալով իրենց տունը: Պետք չէ փնտրել հայրենասերների: Մենք, ցանելով հայրենասիրության սերմեր, տարիներ անց կհնձենք հայրենասերների բանակ: Մեզնից՝ Հայաստանի արժանի աշակերտներից, հիմա կախված է կատարյալ սովորել մեր դասերը: Եվ սրանք պարզապես ծեծված խոսքեր չեն: Մենք, լավ սովորելով դասերը, չենք թողնի

Թշնամուն անցնել թույլատրելի սահմանը և չենք սպասի
հարցի ինչ-որ ամոթալի լուծման, այլ մենք կթելադրենք
տարածաշրջանում ապրելու կանոնները...

Եվ կտրվելով թղթի կտորից՝ վազեց բացելու դուռը: Իսկ դռան
ետևում՝ ժպիտն աչքերին, օրհորդին էր սպասում տիկին
Ռոզան:

Բ Ա Ց Ա Տ Ր Ա Գ Ի Ր

Շարադրությունը գրվել է մի մարդու
կողմից, ով պատերազմի օրերին՝ թողնելով
իր տունը, հեռացել էր իր հայրենիքից, բայց
չէր կորցրել իր հավատն ու հույսը:

Անանուն

Երևի թե հիմա կարծրացած հողին ես դրել գլուխդ ու աչքերդ փակել ես . . . Երևի թե երազում ես քաղաքային կյանքի, հարազատներիդ, ընկերներիդ ու սիրելիիդ մասին . . . Երևի թե պատկերացնում ես կյանքդ՝ երկու տարի անց . . . Երևի թե օրեր շարունակ զգում ես հողի դառը համն ու ամեն անգամ հաղթում ես քեզ, հիշելով, որ քեզ սպասում են այնտեղ, շա՛տ հեռվում, ու կարևոր չէ, որ հիմա ոտքերդ սառույց են դարձել, իսկ ընկերոջդ վայրկյանական տանուլ ես տվել . . . Երևի թե վախենում ես, որ քո մասին էլ կարող ենք անցյալով խոսել . . . Գիտե՛մ, զղջում ես բոլոր սխալներիդ համար, գիտե՛մ որ աշխարհում ամենաշատը հիմա քո տունն ես ուզում ու գուցե այս անգամ քեզ հաղթել չես կարողանում, որովհետև կարոտները անհաղթելի են մնում . . . Գիտե՛մ , ժպտում ես, որովհետև բացում ես օրապահիկդ ու ներսում մի գրություն ես գտնում ամեն օր, ու չգիտես ինչու, բոլորն ամուսնության առաջարկ են անում, կամ էլ ժամադրում են . . .) Նկարվելիս ժպտում ես, որովհետև մաման ու ինքը պիտի նայեն այդ նկարները, ուզում ես՝ քեզ ուրախ տեսնեն, ժպտում ես , որովհետև բոլորը քո ժպիտով են ոգեշնչվում . . .

Ա՛խ, երանի թե հոգիդ էլ այդքան լայն ժպտար. . . . Դեռ մի քանի ամիս առաջ դպրոցական տղա էիր, ով դասարանի աղջիկներին պաշտպանում էր ու հպարտությամբ բացում էր դասարանի դուռը ու զիջում, որ նրանք անցնեն. . . Այսօր , արդեն կանգնած ես սահմանին, ու մի քանի աղջկա փոխարեն մի ողջ ազգի պաշտպանությունն ես ուսերիդ առել. . . Փոշոտ ու մրոտ դեմքիդ վրա մի քանի կնճիռ է նշմարելի դարձել. . . Մեծացել ես, զինվո՛ր, շա՛տ ես մեծացել. . . Հիմա, քեզ՝ որպես հասուն ու քաջ տղամարդու, ուզում եմ հիշեցնել , որ այս կենաց մահու կռվի մեջ դու հավերժ հաղթող ես, դու ազգի հերոս ես, հենց այն պատճառով, որ ես պատրաստվում եմ փափուկ անկողնում քուն մտնել, իսկ դու հողին պառկել ու աչքերդ փակել ես, ու երևի թե երազում ես քաղաքային կյանքի, հարազատներիդ, ընկերներիդ ու սիրելիիդ մասին. . . Հավերժ խոնարհվում եմ քո առաջ. . . Շու՛տ արի, ես սպասում եմ քեզ:

Հիեանա

Այբ

ավագ
դպրոց